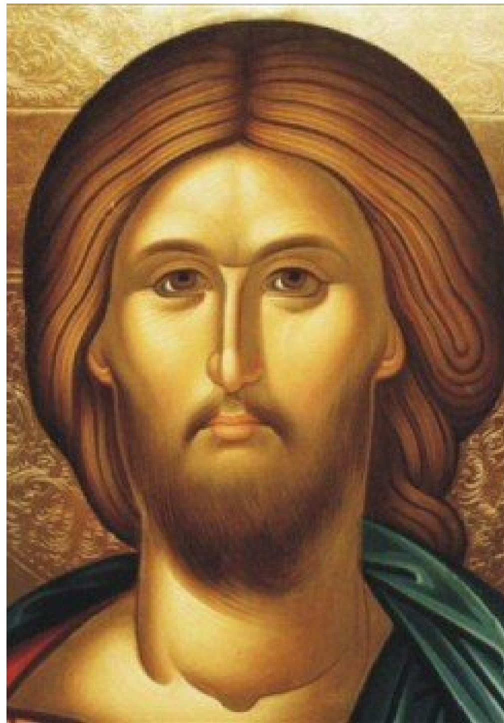
ACATIST DE MULȚUMIRE:

„SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!”

Se tipărește cu binecuvântarea

Prea Sfințitului Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului

[Editura Agapis, 2007]

✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦

SĂ NU UITĂM DE SFINȚII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHISORILOR COMUNISTE ROMÂNE

✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦✧✦

Despre acatistul de mulțumire „SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!” și autorul lui:

Acatistul de mulțumire „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!” a fost scris în anii de după revoluția rusă, de către mitropolitul Trifon (Boris Petrovici).

S-a născut la 24 noiembrie 1861, la Moscova. Tatăl său, cneazul Petru Nicolaevici Turkestanov, era urmașul unei vechi familii nobile din Gruzia. Mama viitorului ierarh, Varvara Alexandrovna, născută principesa Narâșkina, era nepoata decembristului Narâșkin.

În perioada unei boli grave a fiului, încă din pruncie, în timp ce medicii își pierduseră orice speranță de a-l vindeca, mama lui s-a dus la biserica Sfântului Mucenic Trifon și s-a rugat pentru însănătoșirea fiului, făgăduind să-l închine Domnului. Micuțul s-a însănătoșit și, în curând, Varvara Alexandrovna a făcut un pelerinaj la Pustia Optino, la starețul Ambrozie, vestit în întreaga Rusie. Ieșind în întâmpinarea lor, starețul, pe neașteptate, le-a poruncit celor ce-l înconjurau: „dați-vă la o parte, vine arhiereul!”. Oamenii s-au dat repede în lături, văzând cu mirare în loc de arhiereu, o femeie cu copil. În 1887, Boris, cu binecuvântarea părinților a intrat ca poslușnic (slujitor mănăstiresc) în Pustia Optino, la starețul Ambrozie.

În 1891, Boris a luat chip monahicesc cu numele de Trifon în cinstea Sfântului mucenic Trifon, așa împlinindu-se făgăduința dată de mama sa. Peste un timp, Trifon a fost hirotonit ierodiacon, apoi ieromonah. Starețul Ambrozie i-a dat blagoslovenie să intre la Academia de Teologie din Moscova. După absolvire, părintele Trifon a predat la seminarul din Moscova și la alte instituții teologice.

În 1901 a fost numit episcop-vicar al eparhiei Moscovei. Pe acest tărâm, episcopul Trifon a desfășurat o intensă activitate bisericească, socială și de propovăduire, neuitând nici lucrările sale științifice. Pentru marele său dar de a predica a fost supranumit Gură-de-Aur, după Sfântul Ioan Gură de Aur. Vlădica avea legături duhovnicești cu mulți dintre asceții Bisericii Ruse: stareții Anatolie și Varsanufie de la Pustia Optino, starețul Varnava de la schitul Ghetsimani și starețul Zaharia.

În timpul războiului a slujit în armată și a fost rănit. Din 1918 se pensionează și locuiește la Moscova, fără a mai participa la treburile administrative ale Bisericii. Valuri de credincioși veneau la el după povățuire și păstorire duhovnicească. Poporul credincios de multă vreme îl considera drept un mare arhiereu, un minunat predicator și un stareț purtător de duh. Sfaturile lui erau uneori hotărâtoare nu numai pentru fiii săi duhovnicești, ci și pentru unele evenimente legate de soarta Bisericii Ruse după revoluție. Patriarhul Tihon îl iubea foarte mult, deseori slujea împreună cu el, iar în 1923 l-a făcut arhiepiscop. Erau ca doi stâlpi duhovnicești, care sprijineau Biserica Rusă în acele vremuri crâncene și mult pătimitoare pentru Rusia.

După adormirea patriarhului Tihon, în 1925, rolul arhiepiscopului Trifon a crescut și mai mult. Aflându-se formal la odihnă, el era cu adevărat unul din principalii conducători ai Ortodoxiei rusești. În 1931 arhiepiscopul Trifon a fost ridicat la rangul de mitropolit. În anii 1920-1930, cuvântul Vlădicăi Trifon era lege pentru cei ce păstraseră adevărul credinței și cugetarea duhovnicească în mijlocul grozăviilor vieții rusești. Poporul credea că prin gura lui vorbește Domnul Însuși.

Cu puțin timp înainte de sfârșitul său, mitropolitul Trifon a scris acest minunat

acatist, devenit moștenirea lui duhovnicească. „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!” - în aceste cuvinte este exprimat rostul experienței duhovnicești a Bisericii Ortodoxe Ruse în vremurile celor mai crunte prigoane îndurate vreodată, în istoria Bisericii lui Hristos.

Să ne amintim că prin aceste cuvinte și-a încheiat cuvântul său, la judecată, mitropolitul Verniamin al Petrogradului, condamnat și împușcat fără să fie vinovat.

Însuși Hristos a zis: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. De aceea, oricât de grele și amarnice ar fi evenimentele istoriei pământești, puterea lui Dumnezeu învinge întotdeauna.

Se duce un război pe viață și pe moarte, despre care știm că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, l-a biruit pe vrăjmașul neamului omenesc, dar se cade să-l biruie și fiecare om. Învierea a devenit cu putință numai după Golgota, iar înfrângerea celor ce mor pentru credință și adevăr devine o izbândă, o cale către viața veșnică, nesfârșită și fericită. Despre toate acestea cântă inspirat marele fiu al Rusiei, mulțumind lui Dumnezeu „pentru toate binefacerile Sale știute și neștiute, pentru viața pământească și pentru bucuriile Împărăției Sale viitoare”, ca, „înmulțind talanții ce ni i-a încredințat, să intrăm în veșnica bucurie a Domnului nostru, cântând cântarea de biruință: Aliluia!”.

ACATISTUL DE MULȚUMIRE:

„SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!”

(Condacul 1)

O, Dumnezeule veșnice și Împărate a toată făptura, Care cu dreapta Ta îndreptezi toate căile vieții omenești după judecățile mântuitoarei Tale Pronii, Îți mulțumim pentru toate binefacerile Tale știute și neștiute, pentru viața pământească și pentru cereștile bucurii ale Împărăției Tale ce va să fie. Nu ne lipsi nicicând de îndurările Tale pe noi, cei ce-Ți cântăm: Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Icosul 1)

Venit-am pe lume prunc slab și neajutorat, dar îngerul Tău și-a întins luminoasele-i aripi, păzindu-mă din leagăn. De atunci în toate căile mele strălucește dragostea Ta, minune călăuzitoare spre lumina veșniciei. Darurile cele bogate ale Proniei Tale minunat s-au arătat din ziua cea dintâi și până astăzi. Îți mulțumesc împreună cu toți cei ce Te cunosc și strig către Tine:

Slavă Ție Celui ce m-ai adus la viață;

Slavă Ție Celui ce mi-ai arătat frumusețea universului;

Slavă Ție Celui ce mi-ai descoperit întinderea cerului și a pământului, ca pe cartea veșnicei înțelepciuni;

Slavă veșniciei Tale în mijlocul acestei lumi trecătoare;

Slavă Ție pentru milostivirile Tale cele tainice și cele vădite;

Slavă Ție pentru tot suspinul întristării mele;

Slavă Ție pentru tot pasul în viață, pentru fiecare clipă de bucurie;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 2)

O, Doamne, cât e de bine în ospeție la Tine: vântul înmiresmat, munții înălțându-se spre cer, nemărginitele oglinzi de ape reflectând auriul razelor și transparența norilor. Întreaga fire murmură tainic, plină de mângâiere. Și păsările și animalele poartă pecetea iubirii Tale. Binecuvântat fie pământul-maică, a cărui trecătoare frumusețe trezește dorul de veșnica patrie, acolo unde în toată măreția răsună: Aliluia!

(Icosul 2)

Tu mai adus în această viață ca-ntr-un rai încântător. Am văzut cerul - adânca întindere azurie fremătând de păsări; am auzit foșnetul liniștitor al pădurii și armonioasa cântare a apelor; am gustat din fructele înmiresmate și gustoase, din mierea aromată. Bine e pe pământul Tău, Doamne, și ce bucurie să fim cu Tine!

Slavă Ție pentru sărbătoarea vieții;

Slavă Ție pentru mireasma lăcrămioarelor și a trandafirilor;

Slavă Ție pentru dulcea felurime a poamelor și a fructelor;

Slavă Ție pentru diamantina sclipire din roua dimineții;

Slavă Ție pentru surâsul unei deșteptări senine;

Slavă Ție pentru viața pământească, prevestitoare a celei cerești;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 3)

Prin puterea Sfântului Duh toată floarea răspândește parfumul ei - dulci adieri aromate, suave culori, frumusețe a Măreției oglindită în cele mici. Slavă și cinste Dătătorului de viață Dumnezeu, Cel ce-și întinde pajiștile ca un covor înfloritor. Cel ce împodobește câmpiile cu auriul holdelor și cu azurul albăstrelelor, și sufletul cu bucuria contemplației. Bucurați-vă și-I cântați Lui: Aliluia!

(Icosul 3)

Cât de minunat ești în triumful primăverii, atunci când toată făptura înviază și Îți cântă cu voioșie pe mii de tonuri: Tu ești Izvorul vieții. Tu ești Biruitorul morții! Sub clar de lună, la ceasul când privighetoarea cântă, câmpiile și pădurile își îmbracă găteala nupțială albă ca zăpada. Tot pământul Te așteaptă ca logodnica pe Mirele ei veșnic. Dacă astfel îmbraci Tu iarba câmpului, o, cum ne vei preschimba trupurile, cum vor străluci sufletele noastre!

Slavă Ție Celui ce scoți din negreala pământului diversitatea culorilor, gusturilor și miresmelor;

Slavă Ție pentru minunata bunăvoință și ospitalitate a întregii firi;

Slavă Ție, că ne-ai înconjurat cu mii și mii de făpturi;

Slavă Ție pentru adâncul înțelepciunii Tale, a cărei pecete e pusă pe întreaga lume;

Slavă Ție și sărut cu evlavie urma pașilor Tăi nevăzuți;

Slavă Ție Celui ce ai aprins în viitor strălucitoarea lumină a vieții veșnice;

Slavă Ție pentru nădejdea frumuseții ideale, nemuritoare și veșnice;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 4)

O, cum îi fericești Tu pe cei ce cugetă la Tine, cât de înviorător este Cuvântul Tău cel Sfânt! Mai alinătoare ca untdelemnul și mai dulce ca mierea este vorbirea cu Tine. Rugăciunea către Tine însuflețește și întraripează; ce înfiorare cuprinde inima și cât de mărețe și pline de tâlc apar atunci viața și făptura toată! Unde nu ești Tu, ce pustietate! Unde ești Tu, acolo e bogăție sufletească, acolo ca un șuvoi năvalnic se revarsă cântarea: Aliluia!

(Icosul 4)

Când pe pământ se lasă înserarea, când domnește pacea somnului veșnic în liniștea zilei ce se stinge, văd lăcașul Tău sub chipul unui palat luminat, asemeni corturilor plăsmuite de norii dimineții. Focul și profira, aurul și azurul vestesc profetic frumusețea negrăită a cereștilor Tale lăcașuri, chemându-ne solemn: să mergem spre Tatăl!

Slavă Ție în ceasul tihnit al înserării;

Slavă Ție Celui ce reverși adâncă pace peste lume;

Slavă Ție pentru ultima rază a soarelui ce apune;

Slavă Ție pentru odihna binecuvântatului somn;

Slavă Ție pentru milostivirea Ta în mijlocul întunericului, când lumea toată pare a fi departe;

Slavă Ție pentru rugăciunile umile ale unui suflet înduioșat;

Slavă Ție pentru făgăduința deșteptării spre bucurie în ziua cea veșnică și neînserată;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 5)

Furtunile vieții nu sunt de temut pentru cel cu inima luminată de flacăra candelei Tale. Împrejur nu-i decât întuneric și zloată, groază și vânt șuierând, iar în sufletul lui domnește pacea și lumina. Acolo se află Hristos! Și inima cântă: Aliluia!

(Icosul 5)

Văd cerul Tău, strălucind de stele. O, cât ești de bogat, câtă lumină ai! Veșnicia, prin razele îndepărtaților luminători, mă privește; sunt atât de mic și neînsemnat, însă Domnul este cu mine, Dreapta Sa iubitoare mă ocrotește pretutindeni.

Slavă Ție pentru a Ta necontenită purtare de grijă;

Slavă Ție pentru oamenii întâlniți după planul Proniei Tale;

Slavă Ție pentru dragostea celor dragi, pentru devotamentul prietenilor mei;

Slavă Ție pentru blândețea animalelor ce-mi slujesc;

Slavă Ție pentru clipele luminoase ale vieții mele;

Slavă Ție pentru bucuriile senine ale inimii;

Slavă Ție pentru fericirea de a trăi, a ne mișca și a contempla lumea;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 6)

Cât ești de măreț și de apropiat în avântul năvalnic al vijeliei, cum se vădește atotputernica Ta mână în dârele orbitoare ale fulgerelor: cât de sublimă e măreția Ta! Glasul Domnului peste câmpii și în freamătul pădurilor, glasul Domnului naște tunetul și ploaia, glasul Domnului peste ape. Fii lăudat în tumultul munților fumegând! Tu scuturi pământul ca pe o haină. Tu faci să spumege talazurile mării. Laudă Ție Celui ce potolești mândria omului, făcându-l să strige cu căință: Aliluia!

(Icosul 6)

Așa cum fulgerul, iluminând sala ospățului, face să pălească lumânările, tot astfel Tu, în clipele de bucurie ale vieții mele, deodată luminai sufletul meu. Și după fulgerătoarea Ta lumină, ce palide, triste și firave păreau aceste lucruri. Sufletul meu se

avânta spre Tine, cântând:

Slavă Ție, hotar și limită a celor mai înalte visuri omenești;

Slavă Ție pentru setea noastră nepotolită de comuniune cu Dumnezeu;

Slavă Ție Celui ce trezești în noi nemulțumirea de cele pământești;

Slavă Ție Celui ce ne înveselești cu preadelicatele Tale raze;

Slavă Ție Celui ce ai surpat puterea duhului întunericului și ai sortit tot răul la pierzanie;

Slavă Ție pentru descoperirile Tale;

Slavă Ție pentru fericirea de a Te cunoaște și a viețui cu Tine.

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 7)

În minunata îmbinare de sunete se aude chemarea Ta. În perfecțiunea culorilor muzicale, în splendoarea creației artistice, în armonia cântării, Tu ne dai o pregustare a Raiului viitor. Frumusețea cea adevărată atrage sufletul către Tine într-o puternică chemare, făcându-l să cânte cu admirație: Aliluia!

(Icosul 7)

Prin inspirația Duhului Sfânt, Tu luminezi gândirea artiștilor, poeților, geniilor științei. Cu puterea cunoașterii de sus pătrund ei proorocește legile Tale; ei ne descoperă

adâncul înțelepciunii Tale creatoare. Operele lor și fără de voie Te mărturisesc: O, cât ești de mare, Doamne, în toate creaturile Tale, cât ești de mare în om!

Slavă Ție Celui ce Ți-ai arătat puterea în legile ce cârmuiesc universul;

Slavă Ție, căci întreaga fire e plină de legile existenței Tale;

Slavă Ție pentru tot ce cu înțelepciune ne-ai ascuns;

Slavă Ție pentru genialitatea minții omenești;

Slavă Ție pentru binefăcătoarea osteneală a muncii;

Slavă Ție pentru limbile de foc ale inspirației;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 8)

Cât ești de aproape în zilele de boală. Tu Însuți vizitezi bolnavii. Te apleci spre patul celui suferind și inima lui vorbește cu Tine. Prin pacea Ta luminezi sufletul năpădit de întristări și de suferințe. Tu trimiți ajutor neașteptat. Tu aduci mângâiere, Tu cercetezi cu dragoste și mântuiești; pentru aceea Ție îți cântăm: Aliluia!

(Icosul 8)

Când prunc fiind Te-am chemat în chip conștient pentru prima oară, Tu mi-ai împlinit ruga și pacea evlavioasă mi-a pogorât în suflet. Atunci am înțeles că ești bun și fericiți sunt cei ce aleargă la Tine. Am început a Te chema neîncetat și acum strig către

Tine:

Slavă Ție Celui ce îndeplinești în bine dorințele mele;

Slavă Ție Celui ce veghezi asupra mea noaptea și ziua;

Slavă Ție celui ce vindeci durerile și pierderile prin tămăduitoarea trecere a timpului;

Slavă Ție Celui ce singur știi de ce îngădui să fim prigoniți pe nedrept;

Slavă Ție, prin Care nu mai există ceva pierdut fără de nădejde;

Slavă Ție, că acolo unde ești Tu, dai viață veșnică tuturor;

Slavă Ție, că ai dăruit nemurire celor buni și nobili, făgăduind întâlnirea dorită cu cei adormiți;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 9)

De ce surâde misterios întreaga fire în zilele de sărbătoare? De ce deslușești atunci în inimă o minunată ușurință, fără asemănare pe pământ, și chiar văzduhul altarului și al bisericii devine luminos? E adierea harului Tău, e răsfrângerea luminii Taborului: cerul și pământul înalță atunci cântecul de laudă: Aliluia!

(Icosul 9)

Când mă îndemnai să-mi slujesc aproapele, luminându-mi sufletul cu smerenia, atunci una din nenumăratele raze ale luminii Tale pătrundea în inima mea; și ea

devenea luminată, asemeni fierului înroșit. Vedeam Chipul Tău cel tainic și neapropiat.

Slavă Ție Celui ce preschimbi viața noastră prin faptele cele bune;

Slavă Ție Celui ce ai pecetluit cu negrăită dulceață oricare din poruncile Tale;

Slavă Ție Celui ce Te arăți acolo unde se răspândește buna mireasmă a milostivirii;

Slavă Ție Celui ce ne trimiți înfrângeri și întristări spre a ne face simțitori la suferințele semenilor;

Slavă Ție Celui ce ai pus cerească răsplătire facerilor de bine;

Slavă Ție Celui ce primești râvna cea bună;

Slavă Ție Celui ce ai înălțat iubirea mai presus de toate cele pământești și cerești;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 10)

Ceea ce s-a prefăcut în scrum nu poate fi restabilit, dar Tu învii pe cei cu conștiința stricată, Tu întorci la frumusețea cea dintâi sufletele ce-o pierduseră fără de nădejdea recâștigării. Cu Tine nu este nimic iremediabil pierdut. Tot ești iubire. Tu ești Creatorul și înnoitorul tuturor lucrurilor. Pentru aceasta Te lăudăm, cântându-Ți: Aliluia!

(Icosul 10)

Doamne, Cela ce știi căderea trufașului înger, al luceafărului damnat, mântuiește-mă prin puterea harului Tău, nu îngădui să mă îndoiesc de Tine. Ascute-mi

auzul meu, ca în tot minutul vieții să aud tainica Ta voce, și Ție, Celui ce pretutindeni ești, să-Ți cânt:

Slavă Ție pentru împrejurările providențiale ale vieții binecuvântate;

Slavă Ție pentru presimțirile dăruite de har;

Slavă Ție pentru îndemnurile vocii Tale tainice;

Slavă Ție pentru descoperirile ce mi le faci în vis ori în stare de veghe;

Slavă Ție Celui ce zădărnicești proiectele noastre nefolositoare;

Slavă Ție Celui ce prin suferințe ne trezești din beția patimilor;

Slavă Ție Celui ce în chip salvator smerești trufia inimii;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 11)

Dincolo de lanțul înghețat al veacurilor, simt căldura dumnezeieștii Tale suflări, aud bătăile inimii Tale. Tu de-acum ești aproape, sorocul vremurilor a trecut. Văd Crucea Ta - ea pentru mine a fost înălțată. În țărână se așterne duhul meu înaintea Crucii Tale: aici e biruința dragostei și a izbăvirii, aici nu încetează în veci să se înalțe lauda: Aliluia!

(Icosul 11)

Fericit cel ce va gusta din cina cea de taină în Împărăția Ta, dar încă de aici Tu mi-ai oferit Trupul și Sângele Tău, iar eu, cel mult păcătos, primind Darurile sfințite, am simțit dragostea Ta cea negrăită și mai presus de fire.

Slavă Ție pentru neînchipuita putere de viață dătătoare a harului Tău;

Slavă Ție Celui ce ai întemeiat Biserica Ta - liman de pace pentru o lume zbuciumată;

Slavă Ție Celui ce ne faci să renaștem în apele dătătoare de viață ale Botezului;

Slavă Ție Celui ce întorci neprihănirea crinului imaculat celor ce se pocăiesc;

Slavă Ție, adânc nesecat al iertării;

Slavă Ție pentru potirul vieții, pentru pâinea veșnicei bucurii;

Slavă Ție Celui ce ne-ai ridicat spre cer;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 12)

Am văzut adesea cum se răsfrânge slava Ta pe fața celor adormiți pe vecie. Ce frumusețe, câtă bucurie cerească îi strălumina, cât de străvezii și imateriale erau trăsăturile lor în biruința fericirii și păcii regăsite; prin tăcere, ei ne chemau la Tine. În ceasul sfârșitului, luminează și sufletul meu, cel care strigă: Aliluia!

(Icosul 12)

Cât de săracă este lauda mea înaintea Ta! N-am auzit cântarea heruvimilor, hărăzită doar sufletelor alese, dar știu cum Te slăvește întreaga fire. Iarna contemplam în liniștea deplină, cum întregul pământ Te ruga în tăcere, înveșmântat în mantie albă, strălucind de scânteierea nestematelor de nea. Vedeam cum se bucura de Tine soarele răsărind, auzeam corurile păsărilor slavoslovind. Ascultam pădurea tainic fremătând pentru Tine, vântul cântând, apele murmurând, alaiurile stelelor propovăduindu-Te în mersul lor armonios la sânul imensității nesfârșite. Cât de săracă este lauda mea! Natura este ascultătoare, eu nu sunt. Dar atât cât trăiesc, văd dragostea Ta, râvnesc să-Ți mulțumesc, să mă rog și să cânt:

Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat lumina;

Slavă Ție Celui ce ne-ai iubit cu dragoste adâncă, nemărginită și dumnezeiască;

Slavă Ție Celui ce ne-ai binecuvântat prin lumina și prin cetele îngerilor și a sfinților;

Slavă Ție, Atotsfinte, Care ne-ai dat Împărăția Ta în poruncile Tale;

Slavă Ție, Fiul lui Dumnezeu, început al mântuirii noastre;

Slavă Ție, Duhule Sfinte, Soarele de viață dătător al veacului viitor;

Slavă Ție pentru toate, Treime Dumnezeiască și Atotmilostivă!

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 13) (de 3 ori)

O, Atotmilostivă și de viață dătătoare Treime, primește mulțumirile noastre pentru toate darurile Tale și fă-ne vrednici de binefacerile Tale, ca înmulțind talanții ce ne-au fost încredințați, să intrăm în veșnica bucurie a Domnului nostru, cântând cântarea de biruință: Aliluia!

Apoi:

(Icosul 1)

Venit-am pe lume prunc slab și neajutorat, dar îngerul Tău și-a întins luminoasele-i aripi, păzindu-mă din leagăn. De atunci în toate căile mele strălucește dragostea Ta, minune călăuzitoare spre lumina veșniciei. Darurile cele bogate ale Proniei Tale minunat s-au arătat din ziua cea dintâi și până astăzi. Îți mulțumesc împreună cu toți cei ce Te cunosc și strig către Tine:

Slavă Ție Celui ce m-ai adus la viață;

Slavă Ție Celui ce mi-ai arătat frumusețea universului;

Slavă Ție Celui ce mi-ai descoperit întinderea cerului și a pământului, ca pe cartea veșnicei înțelepciuni;

Slavă veșniciei Tale în mijlocul acestei lumi trecătoare;

Slavă Ție pentru milostivirile Tale cele tainice și cele vădite;

Slavă Ție pentru tot suspinul întristării mele;

Slavă Ție pentru tot pasul în viață, pentru fiecare clipă de bucurie;

Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!

(Condacul 1)

O, Dumnezeule veșnice și Împărate a toată făptura, Care cu dreapta Ta îndreptezi toate căile vieții omenești după judecățile mântuitoarei Tale Pronii, Îți mulțumim pentru toate binefacerile Tale știute și neștiute, pentru viața pământească și pentru cereștile bucurii ale Împărăției Tale ce va să fie. Nu ne lipsi nicicând de îndurările Tale pe noi, cei ce-Ți cântăm: Slavă Ție, Dumnezeule, în veci!